

❁ DE VERLOREN DOCHTERS ❁

SORAYA LANE

DE NOORSE DOCHTER

ZEVEN DOCHTERS. ZEVEN GEHEIMEN.
ZEVEN LIEFDES.

ocean

DE NOORSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE NOORSE DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 7

Vertaald door Erica Disco

 eceaan

De Noorse dochter is deel 7 van de serie *De verloren dochters*

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Hidden Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2025 Soraya Lane

© 2026 Nederlandse vertaling Erica Disco / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 9789046835029

ISBN 9789046835036 (e-book)

ISBN 9789046835043 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Proloog

Het Majestetisk Hotel, Sognefjord, Noorwegen, 1950

Nadat Oskar de roeispanten nog één keer door het helderblauwe water had laten glijden legde hij ze neer. Amalie schoof naar achteren, liet haar hoofd tegen zijn borst rusten en luisterde naar het gestage kloppen van zijn hart. Er ontsnapte haar een zucht toen hij zijn armen om haar heen sloeg. Hier had ze de hele dag op gewacht.

Ze was op haar gelukkigst wanneer ze maar met zijn tweetjes waren, omringd door de schoonheid van het fjord, zij veilig in zijn armen. Meestal genoot ze van de stilte, maar vandaag drukte het geheim dat ze voor hem achterhield op haar borst, als een onzichtbaar gewicht dat ze niet langer kon dragen. De hele dag had ze getwijfeld of ze het hem moest vertellen, maar nu ze weer samen waren, wist ze dat ze het niet voor hem kon verzwijgen.

Ik wil niet dat er geheimen tussen ons in staan. Ik wil dat hij het weet.

‘Wat ben je stil,’ merkte Oskar op.

Ze kroop nog dichter tegen hem aan en toen hij zijn lippen op haar kruin drukte sprongen de tranen haar in de ogen. Terwijl hij zacht met zijn vingers door haar lange lokken streek, verkrampde ze steeds meer door het geheim en zocht ze verwoed naar de juiste woorden.

‘Wat is er, Amalie? Licht het aan mijn familie? Want ik ben er heel duidelijk over geweest dat –’

Ze haalde diep adem en flapte eruit: 'Oskar, ik ben zwanger.'

De woorden bleven tussen hen in hangen en galmden na in haar hoofd. Ze wilde dat ze ze nog terug kon nemen, dat ze het nog iets langer voor zich had gehouden.

Toen ze haar tranen niet langer kon bedwingen, hield hij haar des te steviger vast. 'Niet huilen, alsjeblieft.' Hij draaide haar naar zich om, keek haar doordringend aan en streek haar tranen weg met zijn duim. 'Alles komt goed, dat beloof ik.'

'Hoe dan?' fluisterde ze. 'Je ouders zullen me nooit accepteren, daar zijn ze heel duidelijk in geweest, en mijn ouders...'

'Ik hou van je, Amalie, daar gaat het om,' fluisterde hij terug. Zijn lippen vonden de hare in een kus die zo teder was dat hij haar de adem benam. Daarna leunde hij met zijn voorhoofd tegen dat van haar. 'Ik beloof dat ik voor je zal zorgen. We gaan zo snel mogelijk trouwen, in de herfst, voordat iemand erachter komt dat je zwanger bent. Je hoeft nergens bang voor te zijn.'

Weer vulden haar ogen zich met tranen. Hoezeer ze ook geloofde in de oprechtheid van zijn woorden en hoe zeker ze ook wist dat hij er alles aan zou doen om haar te beschermen, dom was ze niet. Ook al wilden ze dolgraag samen zijn en hadden ze dezelfde dromen, hun toekomst was niet van hen alleen. Bovendien hadden ze een plan gehad. Ze hadden willen wachten tot volgend jaar zomer, tot hij was afgestudeerd aan de universiteit en vrij was om zijn eigen pad te kiezen. 'Oskar, dat zullen je ouders nooit goedvinden. We komen uit verschillende werelden, het zou nooit...'

Hij omvatte haar gezicht met zijn handen en keek haar diep in de ogen. 'Voor jou zou ik alles opgeven. Ik hou van

je, Amalie, en niemand kan me ervan weerhouden om met je te trouwen, zelfs mijn ouders niet. Wil je mijn vrouw worden?’

Amalie staarde in de ogen van de man van wie ze hield en hoopte vanuit de grond van haar hart dat hun liefde sterk genoeg was.

1

Londen, heden

Charlotte vond de vroege ochtend altijd heerlijk. Dan was het stil in de keuken en waren alle werkbladen blinkend schoon. Zoals zo vaak voordat ze aan de slag ging, leunde ze met haar handen op het roestvrijstalen aanrechtblad en nam ze even de tijd om alles in zich op te nemen. Normaal gesproken was dit haar moment om op adem te komen, haar ogen dicht te doen en zich voor te bereiden op de dag die komen ging. Vandaag zou echter haar laatste dag worden als chef-kok in een van de hipste hotels in Chelsea, dus wilde ze elke minuut koesteren. Ook van deze rust, voordat de keuken gevuld werd met de andere koks, het lawaai en de geuren van het eten.

Ze deed haar ogen weer open en begon haar messen op het werkblad uit te stallen. Hoewel niemand van haar verlangde dat ze zo vroeg begon, wilde ze nog één keer een bijzonder nieuw gerecht maken, als een soort nalatenschap. Het was haar bedoeling om het af te hebben voordat de andere koks en het bedienend personeel arriveerden, zodat ze er meteen van zouden kunnen smullen. Charlotte uitte haar gevoelens het liefst door middel van eten en ze hoopte dat ze met dit gebaar kon laten merken hoe dol ze was op de mensen hier.

Net toen ze haar schort wilde pakken, voelde ze haar telefoon in haar achterzak trillen. Ze glimlachte, want er was maar één persoon die haar zo vroeg zou bellen, nog voordat de

meeste mensen zelfs maar koffie hadden gedronken. 'Jij hoort nog in bed te liggen,' zei ze met de telefoon tussen haar oor en haar schouder geklemd.

'Ha! En dat zegt het meisje dat al heeft hardgelopen en gedoucht en nu op haar werk is,' reageerde de ietwat schorre stem aan de andere kant van de lijn. 'Geef het maar toe.'

Ze lachte. 'Oké, je hebt me betrapt.'

'Laat me raden. Je messen liggen al klaar en nu ben je aan het bedenken welke ingrediënten je nodig hebt. En waarschijnlijk heb je vannacht maar vijf uur geslapen.'

Charlotte liep naar de andere kant van de keuken om eieren, aardappels en rundvlees uit de koelcel te pakken. 'Hangen hier soms verborgen camera's, of zo?' Deze keer moesten ze allebei lachen, maar Charlottes lach stierf weg toen haar oma begon te hoesten. Haar hoest klonk nog erger dan de vorige keer. Of misschien voelde Charlotte zich gewoon schuldig omdat het al zo lang geleden was dat ze haar had gezien. 'Gaat het wel?'

'Ja hoor, prima.' Haar oma schraapte haar keel. 'Dat krijg je ervan als je al ruim vijftig jaar rookt. Niks om je zorgen over te maken.'

'Je zou kunnen stoppen,' zei Charlotte tegen beter weten in. 'De longen kunnen zich opmerkelijk snel herstellen.'

'Stoppen? Wil jij soms een oude vrouw haar enige pleziertje ontzeggen?'

Met een zucht zocht Charlotte nog meer ingrediënten bij elkaar. Ze wees haar oma er maar niet op dat ze ook elke avond voor het slapengaan een glaasje wodka dronk en dat ze mierzoete toetjes verslond alsof de wereld morgen zou vergaan. Roken was lang niet haar enige pleziertje, of haar enige slechte gewoonte. 'Maar het gaat dus goed? Je belt toch niet om me te vertellen dat -'

‘Nee, het gaat echt prima, maak je maar geen zorgen. Alleen wil ik je wel om een gunst vragen.’

‘Een gunst?’ Dat was nieuw. Normaal gesproken wilde ze alleen maar de stem van haar kleindochter horen, en daar ging Charlotte altijd graag in mee.

‘Vandaag komt er een vrouw naar je restaurant om iets bij je af te geven. Ik ben benaderd door een advocaat die iets voor me heeft. Kennelijk proberen ze me al een tijdje op te sporen, en ze wilde het graag persoonlijk komen brengen. Daarom heb ik gevraagd of ze het aan jou wil geven. Het zal wel niet veel bijzonders zijn.’

Charlotte legde de boter en kruiden neer en nam haar telefoon in de hand. ‘Wat is het dan voor iets? Een erfenis?’

‘Geen idee, maar wat het ook mag zijn, het leek me makkelijker als ze het bij jou zou afgeven. Ze heet Mia en ik heb gezegd dat ze vroeg moet komen, voordat de lunchdrukte bij jou losbarst. Het klonk allemaal nogal geheimzinnig, maar verwacht er maar niet te veel van.’

‘Is ze helemaal niet in detail getreden?’

‘Ze zei dat er iets voor me was achtergelaten toen ik nog een kind was. De naam van je overgrootmoeder was ook bij hen bekend. Het zal de verzendkosten naar Noorwegen wel niet waard zijn, maar toch ben ik nieuwsgierig.’ Weer hoestte ze. ‘Als het te veel moeite is...’

‘Welnee, voor jou heb ik alles over.’ Na een korte aarzeling voegde Charlotte eraan toe: ‘Ik mis je.’

‘Kom dan eens op bezoek! Ik heb het eeuwige leven niet.’

Charlotte knikte, al kon haar oma dat natuurlijk niet zien. Was het maar zo eenvoudig.

‘Je vader wil je ook graag zien. Ik weet dat je dat niet gelooft, maar hij mist je, Lotte. We missen je allemaal.’

Ze schraapte haar keel en knipperde de tranen weg die onvermijdelijk leken wanneer haar vader ter sprake kwam. ‘Binnenkort,’ zei ze. ‘Binnenkort kom ik naar huis, beloofd. Ik heb het gewoon zo druk gehad, en...’

‘Dat weet ik, schat. Ik zal je niet verder storen, als je maar belooft dat je me na je werk belt. Ik ben razend benieuwd naar dat pakketje.’

‘Zal ik doen. Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou.’

Charlotte hield de telefoon nog even bij haar oor voordat ze hem weer in haar zak stopte. Het zat haar dwars dat de band met haar familie tegenwoordig zo ingewikkeld was. Zoals altijd wanneer ze de gedachte aan haar vader wilde verdringen pakte ze haar mes en begon te snijden. Koken was voor haar altijd een manier geweest om te ontsnappen, een manier om haar gedachten te ordenen en rust te vinden, en vanochtend was geen uitzondering. Ze hakte kruiden en klopte eieren met een efficiëntie die de jongere koks met wie ze samenwerkte vaak intimiderend vonden. Terwijl ze de knoflook perste en een bakplaat pakte, leefde ze helemaal op. In de keuken was het stil. Er stond geen muziek aan, er waren geen andere koks en het gekletter van borden en het geroezemoes van de restaurantgasten ontbrak nog... precies zoals Charlotte het graag had. Deze intieme momentjes voor zichzelf in de keuken had ze net zo hard nodig als de drukte later op de dag waar ze zoveel energie uit putte.

Ze schoof de ingrediënten in de pan en bleef roeren terwijl de saus zachtjes begon te pruttelen. Door de traan die over haar wang gleed toen ze de gehakte kruiden wilde pakken, beseftte ze dat ze er misschien toch niet zo goed in was om haar gevoelens te verdringen als ze had gedacht.

Op een dag zou ze naar huis gaan, naar Noorwegen. Dan zou ze het bijleggen met haar vader. Maar niet vandaag, en misschien zelfs niet volgende maand of volgend jaar.

Nu wilde ze gewoon een brunch bereiden voor de mensen die ze als familie was gaan beschouwen, de andere koks die haar het afgelopen jaar terzijde hadden gestaan en haar instructies hadden opgevolgd met de toewijding en zorg die ze van hen verlangde. Vandaag wilde ze genieten van haar laatste dag in deze keuken.

Over haar vader en naar huis gaan kon ze een andere keer wel nadenken.

2

Charlotte vergat helemaal dat er nog iemand langs zou komen, tot een van de serveerders tegen haar zei dat er een vrouw was die haar wilde zien. Ze knikte, legde de laatste hand aan de opmaak van de borden en nam even de tijd om het resultaat te bewonderen voordat ze haar handen schoonveegde.

De andere koks zouden over een paar minuten komen en hoewel ze had gehoopt nog een laatste keer met hen samen te kunnen eten voordat de eerste gasten kwamen, wist ze dat haar oma op haar rekende.

Op het laatste moment maakte ze rechtsomkeert om twee van de borden mee te nemen, want haar maag knorde. Ze was al voor vijf uur opgestaan, maar tot nu toe had ze alleen nog maar koffie gedronken en amper iets gegeten.

Met de twee borden in haar handen liep ze achteruit tegen de openslaande keukendeuren aan, het restaurant in. Omdat er nog geen gasten waren, was het betrekkelijk rustig. In het voorbijgaan knikte ze naar het bedienend personeel dat klaarstond om aan hun dienst te beginnen. 'In de keuken staat iets te eten klaar voor jullie.'

'Wat eten we vandaag, chef?' vroeg een van de jongens.

'Ik noem het Cheeky Hash. Gestoofde runderwang, *pomme pavé* en mijn speciale hollandaisesaus. Het perfecte middel tegen een kater.'

Van dit gerecht wist ze zeker dat het met name in de smaak zou vallen bij de jongere personeelsleden. Die hadden op zaterdagochtend stevast hoofdpijn en bloeddorlopen ogen omdat het de avond tevoren laat was geworden.

Voordat ze nog iets kon zeggen, zag ze bij een tafeltje in de hoek een vrouw opstaan. Ze droeg een spijkerbroek en een zijden blouse, haar lange haar zat in een eenvoudige paardenstaart en over de rugleuning van haar stoel hing een jas. 'Jij moet Mia zijn,' zei Charlotte. 'Sorry dat je even moest wachten. Heb je zin om iets te eten?'

De vrouw had er een tikje nerveus uitgezien, maar zodra ze iets over eten hoorde brak er een glimlach door op haar gezicht. 'Nu je het zegt, ik heb best wel trek. Maar alleen als het niet te veel moeite is, hoor.'

'Welnee. Dit is mijn traktatie voor het personeel omdat het vandaag mijn laatste werkdag is, maar ik heb te veel gemaakt.' Charlotte zette de twee borden op tafel. 'Mijn oma vertelde dat je bij een advocatenfirma werkt en dat daar iets voor haar is achtergelaten?' Terwijl ze het zei, vroeg ze zich af of het niet vreemd was om als advocaat op zaterdag aan het werk te zijn.

Hoofdschuddend ging Mia weer zitten. 'Nee, ik werk daar niet. Het is nogal een lang verhaal, maar de advocaat die je oma heeft benaderd werkt voor mij. Of liever gezegd, we proberen samen de rechtmatige eigenaren te achterhalen van een aantal voorwerpen die tientallen jaren geleden zijn achtergelaten. Toen ik ze vond, heb ik me voorgenomen om persoonlijk te zorgen dat ze goed terecht zouden komen.'

Charlotte trok een bedenkelijk gezicht, want ze vroeg zich opeens af of dit wel zuivere koffie was. Hopelijk was haar oma niet in een oplichterstruc getrapt. Ze schraapte haar keel en

bekeek de andere vrouw nog eens goed. 'Als je het over voorwerpen hebt...'

'Mijn tante heette Hope Berenson en ze runde een tehuis voor ongehuwde moeders. De vrouwen die daar een kind hebben gekregen, hebben een kistje met aandenkens samengesteld voordat hun kinderen ter adoptie werden afgestaan. Het was de bedoeling dat de kinderen op hun eenentwintigste verjaardag zo'n kistje zouden krijgen. Ik heb er één bij me, voor je oma.'

Charlotte had net haar eerste hap willen nemen, maar haar vork bleef in de lucht steken. 'Sorry, wil je nou zeggen dat mijn oma geadopteerd is?' Ze schudde haar hoofd. 'Dat kan helemaal niet. Mijn overgrootmoeder leeft nog, en ze lijken als twee druppels water op elkaar.'

Mia's wenkbrauwen bewogen naar elkaar toe, alsof ze diep nadacht. 'Van alle andere vrouwen voor wie zo'n kistje is achtergelaten hebben we een gedetailleerd dossier over de adoptie teruggevonden, maar in het geval van jouw oma is het niet duidelijk of er wel sprake is geweest van een adoptie. Daarom zijn die andere kistjes al een tijdje geleden opgehaald en was het bij je oma een stuk lastiger om het verband te leggen. Je overgrootmoeder was heel moeilijk te vinden, omdat ze hier alleen bekendstaat onder haar meisjesnaam en ze geen nieuw adres heeft doorgegeven. Er moest een privédetective aan te pas komen om haar te vinden.'

Even vielen ze allebei stil en maakte Charlotte van de gelegenheid gebruik om een hap te nemen.

'Als mijn oma niet geadopteerd is, waarom is dat kistje dan voor haar achtergelaten?'

Mia zag er net zo verward uit als Charlotte zich voelde en haalde zonder iets te zeggen een houten kistje uit haar tas, dat ze tussen hen in op tafel zette.

Ondanks haar bedenkingen kon Charlotte haar ogen er niet van afhouden.

‘Behalve de kistjes heb ik ook nog het dagboek van mijn tante teruggevonden, en daardoor ben ik beter gaan begrijpen wat ze precies deed,’ vertelde Mia. ‘Ik denk dat je overgrootmoeder in Hope’s House is bevallen, maar uiteindelijk besloten heeft het kindje zelf te houden. Om de een of andere reden lijkt ze de adoptie niet te hebben doorgezet.’

Charlotte legde haar vork neer en stak aarzelend haar hand uit naar het kistje. ‘Mag ik?’

‘Natuurlijk. Voor zover ik weet, is het nog nooit opengemaakt, dus ik weet niet eens of er wel iets in zit. Toch leek het me verstandig als je oma of een naaste verwant het zou openmaken.’

Charlotte keek naar het handgeschreven kaartje met de oorspronkelijke achternaam van haar overgrootmoeder erop en streek met haar vingers over het touw dat het kaartje en het kistje bij elkaar hield. Het was oud en gerafeld, waardoor ze zich afvroeg hoelang het kistje verborgen was gebleven, in afwachting van iemand die het kwam halen. ‘Waar heb je het precies gevonden?’

Mia had net een hap genomen en hield haar hand voor haar mond. ‘Wat lekker,’ zei ze. ‘Het is echt overheerlijk.’

Charlotte glimlachte. ‘Dank je.’

‘Om je vraag te beantwoorden, ik heb een aantal van deze kistjes onder de vloerplanken van de studeerkamer van mijn tante gevonden. Het oude huis waar ze woonde en werkte stond op het punt om gesloopt te worden en ik kreeg de kans om nog één keer binnen alles te doorzoeken, voor het geval er iets over het hoofd was gezien. Ik had verwacht dat ik misschien zou terugkomen met een vloerkleed en een paar oude

lampen, of zo. In elk geval had ik geen flauw idee dat er iets verstopt zou zijn, of dat het zo'n onderneming zou worden om alle bedoelde ontvangers te vinden.'

Charlotte pakte het kistje op en draaide het om. Het kostte haar nog steeds moeite om haar blik ervan af te houden. 'En je wilt hier helemaal niets voor terug?'

Met grote ogen keek Mia haar aan. 'Nee, geen sprake van. Ik wil alleen maar dit kistje teruggeven aan de rechtmatige eigenaar en zo mijn eigen geweten zuiveren. Het voelt niet goed om ze zelf te houden, terwijl ik weet hoe belangrijk de inhoud kan zijn.'

Iets aan Mia trok Charlotte aan; een bepaalde warmte, misschien. Hoe vreemd dit allemaal ook was, ze geloofde haar en merkte dat ze nieuwsgierig werd. 'Heb je die andere kistjes allemaal teruggegeven aan de mensen voor wie ze zijn achtergelaten?' vroeg ze terwijl ze het kistje weer neerzette.

Mia begon te stralen. 'Ja, de andere zes kistjes waren verrassend makkelijk om terug te geven. De advocaat van mijn tante heeft de afstammelingen van de zes vrouwen bij hem op kantoor uitgenodigd, en zo hebben we al die kistjes aan de familie van de beoogde ontvanger kunnen geven.' Mia keek haar in de ogen. 'Ik weet niet of het toeval was of dat het zo heeft moeten zijn, maar ik durf wel te stellen dat die kistjes het leven hebben veranderd van de vrouwen die ze in ontvangst hebben genomen.'

Hoewel Charlotte meer geloofde in hard werken, offers brengen en doorzettingsvermogen tonen dan in het lot, was ze toch nieuwsgierig. 'Letterlijk, bedoel je?'

'Afgaand op die andere kistjes denk ik dat je maar eens moet kijken wat erin zit,' raadde Mia haar aan. 'Het zal je misschien nog verbazen welke familiegeheimen er te ontdekken vallen.'

‘Nou, bedankt dat je hiernaartoe bent gekomen,’ zei Charlotte. ‘Mijn oma stelt het erg op prijs dat je dit persoonlijk wilde overhandigen, en ik ook.’

‘Hier heb je mijn telefoonnummer, voor het geval je me nog wilt spreken als je eenmaal weet wat erin zit. De afgelopen jaren ben ik veel te weten gekomen over mijn tante en het werk dat ze deed, dus neem gerust contact met me op.’

Charlotte nam het visitekaartje aan waar Mia haar nummer achterop had geschreven en stopte het in haar zak.

‘Bedankt voor de brunch, het was verrukkelijk.’

Ze namen afscheid en nadat Charlotte de andere vrouw had nagekeken, ruimde ze de tafel af. Op weg naar de keuken wierp ze een blik op de klok en besepte ze dat het al een stuk later was dan ze had gedacht. Later zou ze haar oma wel bellen en uitzoeken wat er in dat kistje zat. Eerst moest ze de lunch verzorgen, en ze wilde haar laatste uurtjes bij Velluto nergens voor opofferen.

Toen Charlotte thuis was en haar schoenen had uitgeschopt, begon ze meteen in haar tas te rommelen tot ze het kistje dat ze van Mia had gekregen gevonden had. Ze haalde het tevoorschijn en draaide het een hele tijd rond, voordat ze haar telefoon pakte en haar oma belde. Na twee keer overgaan werd er al opgenomen.

‘Dit oude besje besterft het bijna van nieuwsgierigheid,’ zei haar oma met een hese lach. ‘Vertel op, wat heeft ze je gegeven? Iets interessants? De eigendomsakte van een landhuis, misschien?’

Ook Charlotte schoot in de lach, want ze was nog nooit zo nieuwsgierig geweest als nu. Op haar werk had ze het kistje bijna onmogelijk uit haar hoofd kunnen zetten en was het zelfs nog moeilijker geweest om niet gewoon te kijken wat erin zat. ‘Ik weet nog steeds niet wat het is, want ik vond dat je het zelf moest openmaken,’ zei ze. ‘Oma, ik weet niet hoeveel je al is verteld, maar kennelijk is er tientallen jaren geleden een kistje voor je achtergelaten. Mia zei dat de andere kistjes die ze gevonden heeft zijn achtergelaten door...’ Ze aarzelde.

‘Nou?’ drong haar oma aan.

‘Door de biologische moeders van die vrouwen. Het huis waar die kistjes zijn gevonden was een tehuis waar ongehuwde zwangere vrouwen hun kind ter wereld konden brengen.

Voor zover ik begrepen heb, werden die kinderen daarna gewoonlijk geadopteerd.'

'Geadopteerd?' Even viel haar oma stil.

Charlotte trok een gezicht. 'Ja, al zei ze er wel bij dat er in dit geval geen adoptiepapieren zijn aangetroffen.'

'Stond dat tehuis in Londen?'

'Ja. Hope's House, noemde ze het.'

'Dat is vreemd, want mijn moeder zei altijd dat ze pas op veel latere leeftijd voor het eerst in Londen was geweest, op zakenreis. Ik weet niet zo goed wat ik hiervan moet denken.'

Hoewel Charlotte het niet prettig vond om haar oma van streek te maken, zette ze toch door. Ze hadden nu immers allebei vragen, en ze hoopte dat het kistje daar antwoord op zou geven. 'Zal ik het openmaken?'

Deze keer aarzelde haar oma geen moment en klonk het gretig: 'Ja, maak maar open en vertel me wat erin zit.'

Charlotte klemde de telefoon tussen haar oor en haar schouder en trok voorzichtig aan het oude koordje. Er dwarrelden stofjes door de lucht toen ze haar vingernagels gebruikte om de strakke knoop los te krijgen. Het voelde alsof ze een kind op kerstochtend was. 'Oma, wat er ook in zit, als er al iets in zit, dat wil nog niet zeggen dat -'

'Ik ben niet bang voor wat erin zit, of om erachter te komen dat ik misschien geadopteerd ben. Wat ik ook over mijn verleden te weten kom, dat doet niets af aan het leven dat ik heb gehad. Alleen snap ik niet hoe dit kistje zo lang verborgen heeft kunnen blijven en waarom het nu opeens tevoorschijn is gekomen.'

Charlotte tilde het deksel van het kistje en staarde naar de inhoud. Ze had geen idee wat ze had verwacht. Misschien een brief of een zorgvuldig opgevouwen geboorteakte, maar in